

— Право имаше, отговори Недя намѣсто Иона.

— Любезното момиче говори затебе, рече засмѣно Аониянинътъ; но нека седнах на срѣщати за да са необърне ладіята.

Той сѣднѣх срѣщо лицето на Иона близо до нея, и стори му са че диханіето ѝ а не пролѣтнийтъ зефиръ укротяваше морето.

— Трѣба да ми кажешъ, рече Главкъ, защо толкози дни ты не-
рачи да приемишъ визитытъ ми.

— О, него поменувай вече, рече стреснѣто Иона; Сега познавамъ че съмъ повѣрвала клевета.

— Египтянинътъ ли е былъ клеветникътъ ми?

Иона направи потвърдителенъ знакъ.

— Сега е вече явно отъ що са подбуждаше.

— Да не поменуваме вече името му, рече Иона и си закры лицето съ рѣцѣ като че искаше да изгладн изъ ума си и самото въ-
споминаніе.

— Може тѣзи минута той да са скита по бреговетѣ на Стиксъ, отговори Главкъ . . . но нищо не са чу за смъртъта му. Види са е опониз брата ти черната онѣзи душа. Миналия вечеръ, щомъ стигнахмы у васъ, Апакидъ ма грубо остави, не ще стане никога мой пріятель!

— Тайна скърбъ го топи отговори Иона съ плачь. О, да бихмы могли да уладимъ страданията му! Да са постараймы и двама да направимъ туй добро.

— Братътъ на Иона сѣкога ще бѣде мой братъ, отговори Главкъ.

— Колко сѣ тихы облацѣтъ на небето! рече Иона съ намѣреніе да разсѣе скърбѣта която ѝ докара въспоминаніето за бѣдния ѝ братъ. Ты казваше че нея нощъ, когато азъ бѣхъ безъ чувство, земята са клатише подъ кракатани.

— Да, преди шестнайсетъ години, когато са случи онзи страш-
нийтъ трусъ, никога не са е потърсвала толкози силно. Тѣзи земя е пълна съ таинствениы ужасы и подземното Плутоново царство са виде като размирено отъ невидимы силы. И ты Недіе, осѣти ли труса нея нощъ? когато плачаше, отъ страхъ ли плачаше?

— Осѣтихъ земята че са клати подъ краката ми като нѣкой го-
лѣмъ драконъ, но като не виждамъ не са оплашихъ, побояхъ са само като помислихъ че земята са клати отъ вълшебствата на еги-
птянина. Казватъ че природныйтъ силы му са покоряватъ.

— Ты си тессалийка, Недіе, и по отечественно право вѣрвашъ въ
магін тѣ.